sedda kurjust peab teña meile nüüd kätte tassema. Pärrast sedda lähme ühheskoos söawäega Reinowadderi kerre peale, püame tedda ellosalt ja pome, kui assi sigginеb, tedda seddamaid wölla, enne kui aega saab uut wallet wälja möttelda."

Se nõu olli kuñinga mele järrel; teña käskis silmapilgul möllemad ilmasüta teotatud issandad eña ette kutsuda ja neid auoga wasto wötta. Siis kutsuti köik ellajad aujärje ümber kokko ja kulutati awwalikult, kudda Reinowadder walletanud ja oinaga seltsis wagga Argpükssile otsa teinud. „Wötke!" ütles kuñingas, „hunti ning karro auoga wasto, leppitusels tõutan neile oina sugguwõssa iggawesels aeaks pärranduseks." — Lõupard töttas wangi-onesse, peastis Messikäppa ja Läne-issanda ahheladest, ütteldes: „Miña kulutan teile rõemsaid sõñumid! kuñinga rahho ning priust! Kuñingas kahhetseb süddamest sedda ädda, mis teile tehtud ja lubbab teile leppitusels oina kõige teña sugguwõssaga Ma-ilma otsani. Teie woite neid iggaskohhas püda, olgo metsas ehk laggedal. Pealegi antakse teile weel lubba, Reinowadderile iggal kombel kahjo tehha, nisammoti teña naise ja lastele. Sedda kulutan teile kuñinga nimel. Teña ja köik, kes eddespiddi teña järrel wallitsemas, sawad sedda tõutust piddama! Uñustage nüüd willetsust ja wandoge su ning sõñaga kuñingale ueste truust."

Leppitus olli tehtud; oinas piddi elloga tõutust kinnitama, ja seisab weel täñapääw teña suggowõssa hundi ning karro wolli all. Sealtap se igga-

wene wihkamine ja taggakiusamine tõusis. Hundid tükkiwad nüüd julgest lammaste peale, sest et wañast öigus nende käes. — Messikäppale ja Kriimsilmale auustuseks walmistas kuñingas uhke wõeraspeo, mis kaks näddalat peti, ja köige ilmale awwalikult näitis, kudda hunt ning karro ueste kuñinga sõbrust leidnud.

7.

Oh, sedda ello ja õnne! oh, sedda piddu ja põlwe! mis kuñinga koeas peti. Ahjo kerrikseb ohkasid maugo koormade, lauad seppiko ja käkki kuhjade al. Torro-pil ja wiol kergitasid murrul nore rahwa jalgu. Messikäp istus Kriimsilmaga kuñinga kõrwas, suitsetasid kartuse-tubbakat ja westsid maggusat juttu; kuñingas püdis neid awwalikult auustada. Ei olnud wañema rahwa mällestusel uhkemat piddu nähtud, kui praego kuñinga koas olli. Arcakas ja noor sik ollid ossawamad tantsimehhed; orraw, kas ja rähn roñisid wõidu ridwa möda üllesse, kuhhu üri, pähklid ja tõukusi otsa olli pandud, mis wõitjale palgaks lubbatud. Ülsteiseist wäggise möda püdes libbisesid roñijad ühheskoos mahha. — Mõningad teised wiskasid kurni, weddasid wäggipulka, kaswatasid tamme, lõid kukkerpalli, ehk teggid mund nalja. Linnu-pigad ja neljajalgsed neiod õiskasid kigel Arjo-tralli, üks wana tuddipä arrakas westis ennemuistest juttu. Ollekannud ja winakrusid käisid saggedast ümber, su iggamehhel süddame möeduks. Ehk kül wõeraspeolisi küllalti koos

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1851, lk. 22